

MANIFESTO

Positio Fraternitatis Rosae Crucis

Salutem Punctis Trianguli!

I dette det tredje millenniums første år, foran Gud over alle væsener og alt liv, har vi, repræsentanterne for Rosenkors Broderskabets Højeste Råd, anset tiden for at være inde til at tænde den fjerde R+C Fakkelt for at afsløre vort standpunkt angående menneskeheden nuværende tilstand, og bringe frem for dagens lys de trusler som hviler tungt på den, såvel som de håb vi lægger i den.

Således er det!

*Ad Rosam per Crucem
Ad Crucem per Rosam*

Antiquus Mysticusque Ordo Rosae Crucis

MANIFESTO

**Positio
Fraternitatis Rosae Crucis**

FORORD

Kære Læser,

Eftersom vi ikke har mulighed for at kunne kontakte dig direkte, gør vi det ved hjælp af dette manifest. Vi håber, du vil læse det med et åbent sind, og i det mindste lade det vække nogle tanker i dit indre. Det er ikke vort ønske at overbevise dig om dette *Positios* gyldighed, men at dele det frit med dig. Naturligvis håber vi, at det vil finde genklang i din sjæl. Hvis ikke, appellerer vi til din tolerance...

I 1623 opklæbde Rose-Croix på husmurene i Paris gådefulde og opsigtsvækkende plakater som følgende:

”Vi, repræsentanterne for Rose-Croix’s Højere Kollegium, gør vort ophold i denne by synligt og usynligt ved det Højestes nåde, til hvem de retfærdiges hjerter vender sig. Vi demonstrerer og vejleder, uden bøger eller distinktioner, i at tale alle former for tungemål i de lande, vi vælger at opholde os i for at drage vore medskabninger fra dødens vildfarelse.

”Den, som drister sig til alene af nysgerrighed at se os, vil aldrig få kontakt med os. Men hvis hans inclination alvorligt tilskynder ham til at indtræde i vort fællesskab vil vi som bedømmer hensigter, få ham til at se sandheden i vore løfter i en sådan udstrækning, at vi ikke vil bekendtgøre stedet for vore møder i denne by, eftersom tanker knyttet til søgerens virkelige ønske vil føre os til ham og ham til os”.

Nogle få år før havde Rose-Croix allerede gjort sig kendt ved at udgive tre nu berømte manifeste: *Fama Fraternitatis*, *Confessio Fraternitatis*, og det *Kymiske Bryllup af Christian Rosenkreutz*, udgivet i henholdsvis 1614, 1615 og 1616. Disse tre manifeste udløste på den tid mange reaktioner, ikke alene i intellektuelle kredse, men også blandt politiske og religiøse autoriteter. Mellem 1614 og 1620 blev omkring 400 pjecer, manuskripter og bøger udgivet – nogle for at prise disse manifeste, andre for at nedvurdere dem. Lad det være hvad det er, deres offentliggørelse udgjorde en større historisk begivenhed, især i den esoteriske verden.

Fama Fraternitatis henvendte sig til politiske og religiøse ledere, såvel som til tidens videnskabsmænd. Mens den kom med en temmelig negativ udtalelse om den generelle situation i Europa, afslørede den Rosenkors-Ordenens eksistens gennem den allegoriske fortælling af Christian Rosenkreutz (1378-1484), som begyndte med hans rejse gennem mange lande, før han bragte Rosenkors Broderskabet til verden, og den sluttede med opdagelsen af hans grav. Dette manifest råbte allerede på en *”Universel Reform”*.

Confessio Fraternitatis fuldendte det første manifest, på den ene side ved at insistere på behovet for en fornyelse af menneskeheden og samfundet, og på den anden side ved at pointere, at Rosenkors Broderskabet er i besiddelse af en filosofisk videnskab, der gør det i stand til at opnå denne fornyelse. Det henvendte sig først og fremmest til søgere, som ønskede at deltage i Ordenens arbejde og stræbe efter det bedste for menneskeheden. Denne teksts profetiske aspekt foruroligede i høj grad tidens lærde.

I en stil temmelig forskellig fra de første manifeste fortalte det *Kymiske Bryllup af Christian Rosenkreutz* om en initiatorisk rejse, som skildrede søgningen efter Illumination. Denne syv dages rejse fandt for størstedelen sted i et mystisk slot, hvor brylluppet mellem en konge og en dronning skulle afholdes. Symbolsk berettede det *Kymiske Bryllup* om den åndelige

udvikling som fører en kandidat til at opnå forening mellem sin sjæl (bruden) og Gud (brudgommen).

Som pointeret af den tids historikere, tænkere og filosoffer var offentliggørelsen af disse tre manifeste hverken betydningsløs eller upassende. Den skete på et tidspunkt, da Europa – politisk delt og splittet af modstridende økonomiske interesser – oplevede en dyb eksistentiel krise. Religiøse krige spredte ulykke og ødelæggelse, der forårsagede uenighed selv inden for familier; og videnskaben der udviklede sig hurtigt, var allerede ved at vise en tendens til materialisme. For det uhyre omfattende flertal var leveforholdene elendige. De skiftende samfund gennemgik en fuldstændig forandring, men manglede retningslinier for udvikling af almen interesse...

Historien gentager sig og iscenesætter regelmæssigt de samme begivenheder, men som regel i en større skala. Næsten fire århundreder efter udgivelsen af de første tre manifeste, lægger vi således mærke til at hele verden, og især Europa, står overfor en krise uden sidestykke inden for alle områder: politisk, økonomisk, videnskabeligt, teknologisk, religiøst, moralsk, kunstnerisk, osv. Desuden er vor planet – det miljø vi lever og udvikler os i – alvorligt truet, hvilket forhøjer vigtigheden af økologi – en relativt nyere videnskab. Vore dages menneskehed klarer sig bestemt ikke godt. Det er derfor vi, dagens Rosekors-Orden, trofast mod vor tradition og vort ideal, har anset det for tilrådeligt at påpege denne krise gennem dette *Positio*.

Positio Fraternitatis Rosae Crucis er ikke et essay om verdens undergang. Det er på ingen måde apokalyptisk. Som vi lige har nævnt, har det til formål at fremsætte vort standpunkt angående verdens tilstand i dag og afsløre, hvad der foruroliger os om dens fremtid. Som vore fortidige brødre allerede har gjort på deres tid, ønsker vi også at appellere til mere humanisme og åndelighed, for vi er overbeviste om, at den individualisme og materialisme, der nu er fremherskende i dagens samfund, ikke kan bringe menneskeheden den lykke, som den med rette ønsker. Dette *Positio* vil utvivlsomt synes ulykkesprofetisk for nogle; men som man siger: ”*Ingen er så døv eller så blind som den, der med vilje hverken vil høre eller se*”.

Dagens menneskehed er både foruroliget og bekymret. De store fremskridt, vi har opnået materielt, har oprigtigt talt ikke bragt os lykke og gør os ikke i stand til at forudse vor fremtid med sindsro. Krige, hungersnød, epidemier, økologiske katastrofer, sociale kriser og angreb på fundamental frihed – er blot nogle af de mange ulykker, der strider imod de håb, mennesker har for deres fremtid. Det er grunden til, at vi stiler dette budskab til alle, der er villige til at høre det. Dette budskab er af den samme tradition, som det syttende århundredes Rosenkors-Orden udtrykte gennem de første tre manifeste. Men for at forstå budskabet må vi realistisk læse historiens store bog og have et klart billede af menneskeheden – denne store mængde af mænd og kvinder i gang med deres udvikling.

POSITIO R+C

Mennesker udvikler sig med tiden, ligesom alt andet, der har forbindelse med vort liv – ligesom selve universet. Det er karakteristisk for alt som eksisterer i den manifesterede verden. Men vi føler, at den menneskelige evolution ikke er begrænset til vor tilværelses materielle aspekter, overbeviste som vi er om, at vi er i besiddelse af en sjæl, det vil sig en åndelig dimension. Ifølge vore lærdomme er det denne sjæl, der gør os til bevidste væsener, som er i stand til at reflektere over vor oprindelse og bestemmelse. Det er derfor, vi betragter den menneskelige evolution som et mål, åndelighed som et middel og tid som en oplyser.

Historie forstås ikke bedre gennem de isolerede begivenheder, der frembringer den, eller som den frembringer, end gennem de omstændigheder, som kæder disse særlige begivenheder sammen. Desuden vil de fleste af dagens historikere indrømme, at historien har en større, generel betydning, og at begivenheder trænger til at blive forstået inden for hele historiens sammenhæng. For at forstå historien må begivenheder omhyggeligt betragtes, ikke alene som isolerede elementer, men også og specielt som dele af en større helhed. Vi føler, at en begivenhed kun er virkelig historisk i forhold til den større helhed som den er en del af. At holde begivenheder ude fra den større helhed, eller skabe en historisk morale af deres adskillelse, er intellektuel svindel. Det er derfor tilsyneladende nærheder, modstillinger, sammentræf eller ledsagefænomener aldrig virkelig skyldes tilfældigheder.

Som nævnt i forordet ser vi en lighed mellem den nuværende verdenssituation og situationen i det syttende århundredes Europa. Hvad nogle omtaler som *den "postmoderne æra"* har fremkaldt sammenlignelige virkninger på mange områder i det moderne liv og uheldigvis en vis degeneration af menneskeheden. Vi føler imidlertid, at denne degeneration kun er midlertidig, og at den vil føre til en individuel og kollektiv fornyelse, imidlertid under forudsætning af, at mænd og kvinder giver deres fremtid en humanistisk og åndelig retning. Hvis vi ikke gør det, blotlægger vi os faktisk for meget alvorligere problemer end dem, vi står overfor nu.

Ud fra vor ontologi tror vi, at menneskelige væsener er de mest udviklede af alle skabninger, der lever på Jorden, selv om vi ofte opfører os på en skammelig måde, der ikke passer til denne status. Når vi indtager denne privilegerede stilling, er det fordi vi er udstyret med selvbevidsthed og fri vilje. Vi er derfor i stand til at tænke og lede vore liv, som vi vælger det. Vi tror også, at ethvert menneske er en elementær celle af ét og samme legeme – hele menneskeheden. I kraft af dette princip er det vor opfattelse, at alle mennesker burde have de samme rettigheder, gives den samme respekt, og nyde den samme frihed, uanset deres oprindelsesland eller den nation de lever i.

Hvad angår vor opfattelse af åndelighed er den for det første baseret på den overbevisning, at Gud eksisterer som en Absolut Intelligens, der har skabt universet og alt deri, og for det andet på vished om, at ethvert menneske er i besiddelse af en sjæl, som udstråler fra Gud. Endvidere tror vi, at Gud manifesterer sig i al skabelse gennem love som vi må studere, forstå og respektere til vort eget bedste. Vi tror at menneskeheden udvikler sig mod virkeliggørelsen af en guddommelig plan, og at menneskeheden er bestemt til at skabe et ideelt samfund på Jorden. Denne åndelige humanisme kan synes utopisk. Vi slutter os imidlertid til Platon, som i sit værk *Staten* erklærede: *"Utopia er formen for det ideelle samfund. Det er måske umuligt at opnå det her på Jorden, men det er herpå, at et klogt menneske sætter alle sine håb"*.

I denne historiske overgangsperiode synes fornyelsen af menneskeheden os mere mulig end nogensinde på grund af den konvergerende bevidsthed, den almindelige udbredelse af

international udveksling, udviklingen af tværkulturel fertilisation, den verdensomspændende dækning af nyheder, såvel som den voksende tværfaglige bevægelse blandt forskellige kundskabsgræne. Men vi tror, at denne fornyelse, som må finde sted både individuelt og kollektivt, kun kan ske ved at begunstige eklekticisme og dens naturlige følge, *tolerance*. I virkeligheden har ingen politisk institution, religion, filosofi eller videnskab monopol på sandhed. Vi kan imidlertid nærme os sandheden ved at dele de ædleste aspekter, som hver af disse discipliner kan tilbyde menneskeheden – hvilket bringer os tilbage til at søge enhed gennem forskelligartethed.

Før eller senere fører livets omskiftelser os til at gruble over grunden til vor tilstedeværelse på Jorden. Denne søgen efter retfærdiggørelse er naturlig, for den er en integral del af den menneskelige sjæl og udgør grundlaget for vor evolution. Endvidere kan de begivenheder, som har afmærket historiens spor, ikke alene retfærdiggøres ved den kendsgerning at de eksisterer; de kræver en større grund til deres eksistens – en grund over og udover selve deres eksistens. Vi tror at denne eksistensberettigelse indebærer en åndelig proces som tilskynder mennesker til at spørge sig selv om livets mysterier. Deraf den interesse, som vi på et eller andet punkt i vor udvikling forbinder med mysticisme og "*søgen efter Sandhed*". Hvis denne søgen er naturlig, føler vi yderligere at mennesker drives til håb og optimisme gennem en påmindelse om deres guddommelige natur og ved et biologisk instinkt for overlevelse. Ønsket om transcendens synes at være et vitalt behov for den menneskelige art.

På det politiske område føler vi, at en fuldstændig fornyelse af de politiske systemer er påkrævet. Blandt de store systemer i det 20. århundrede har marxisme-leninisme og nationalsocialisme, grundlagt på antagede definitive sociale postulater, ført til en tilbagegang i evnen til at drage fornuftslutninger og til sidst til barbari. Disse to totalitære ideologier har uundgåeligt stødt på det menneskelige behov for selvbestemmelse og således forrådt vor ret til frihed, mens de samtidig har skrevet nogle af historiens sorteste sider. Og historien har diskvalificeret dem begge – lad os håbe for altid! Hvad vi end må tænke om dem, har politiske systemer baseret på en enkelt monolitisk idé det ønske tilfælles at påtvinge mennesker et "doktrin om frelse", som formodes at befri dem for deres ufuldkomne tilstand og hæve dem til en paradisiske status. Desuden beder de fleste af disse politiske systemer ikke borgerne om at *tænke*, men om at *tro*, hvilket faktisk kæder dem sammen med "ikke-sekteriske religioner".

Omvendt er tankeretninger som Rosenkors-filosofien ikke monolitiske, men åbne og pluralistiske. Med andre ord opmuntrer de til dialog med andre og fremmer menneskelige relationer. Samtidig accepterer de et flertal af meninger og variation i adfærdsmønstre. Derfor lever den slags tankeretninger af udvekslinger, gensidige påvirkninger, ja selv modsigelser, hvilket totalitære ideologier forbyder og afholder sig fra. Desuden er det altid af den grund, at Rosenkors-tanker konstant er blevet forkastet af totalitære systemer, hvad deres art så end har været. Fra dets første begyndelse har vort broderskab været fortalere for hver enkelts ret til frit at skabe og udtrykke deres egne ideer. I den henseende repræsenterer Rosenkors-Ordenen ikke nødvendigvis fritænkere, men en orden hvor alle kan tænke frit.

I den tilstand verden i dag befinder sig, forekommer det os, at sandt demokrati vedbliver at være den bedste regeringsform – hvilket ikke betyder, at den er uden visse svagheder. I virkeligheden, i ethvert ægte demokrati baseret på frihed i tanker og udtryk, finder vi almindeligvis et flertal for en opfattelse, lige så meget blandt lederne som blandt de ledede. Uheldigvis fremkalder dette flertal ofte splittelse med alle de konflikter det resulterer i.

Sørgeligt nok er det af samme grund, at også de fleste demokratiske stater giver udtryk for splittelse, som bestandig og næsten systematisk stiller dem i opposition til hinanden. Det forekommer os at disse politiske uenigheder, som oftest tiltrækkes omkring et flertal og en opposition, ikke længere egner sig til nutidens samfund og hæmmer menneskeheden fornyelse. I betragtning heraf ville det ideelle være, at hver nation hjælper med til at fremme tilsynekomsten af en regering, bestående af de personligheder, der er bedst egnede til at styre statsanliggender. I en bredere forstand håber vi, at der en dag vil blive én verdensomfattende regering, som repræsentant for alle nationer, hvor de Forenede Nationer i dag kun er begyndelsen.

Angående samfundsøkonomi mener vi at verdens økonomiske situation fuldstændigt driver for vejr og vind. Enhver kan se, at det økonomiske system mere og mere betinger menneskelig aktivitet, og at dette mere og mere er ved at blive en regel. Nu til dags tager denne økonomiske dominans form af meget indflydelsesrige og derfor ”intervenerende” strukturerede netværker, hvad de så end måtte vise sig at være. På den anden side og mere end nogensinde før, fungerer vore dages økonomi ud fra fastlagte værdier, som nødvendigvis er masseproducerede og medfører produktionsomkostninger, lønsomhedsanalyser, evaluering af udbytte, arbejdskraft, osv. Disse værdier er væsentlige for det nuværende økonomiske system og forsyner det med midler til at opnå dets mål. Uheldigvis er disse mål i bund og grund materialistiske, fordi de er baseret på usædvanlig stor profit og rigdom. Det er på den måde mennesker er blevet ansat i økonomiens tjeneste, mens økonomien i stedet for burde tjene mennesker.

Nu til dags er alle nationer forpligtet til at bidrage til et verdensomspændende økonomisk system, som vi kan betegne som *totalitært*. Denne økonomiske totalitarisme tilfredsstiller ikke de mest elementære behov for hundreder af millioner af mennesker, skønt tilførslen af penge aldrig har været så enorm på verdensplan. Det betyder at den rigdom, der er frembragt af mennesker, kun gavner et mindretal, hvilket vi dybt beklager. I virkeligheden ser vi, at svælget øges mere og mere mellem de mest velstående og de fattigste nationer. Vi kan iagttage det samme fænomen i de enkelte lande mellem de fattigste og de velstillede klasser. Vi føler at årsagen til dette er, at økonomien er blevet for spekulativ og ernærer markeder og interesser, der mere er virtuelle end virkelige.

Det er helt indlysende, at samfundsøkonomien kun kan udføre sin opgave godt, når den tjener hele menneskeheden. Det forudsætter at vi vil komme til at betragte penge for hvad de bør være: et middel til udveksling og en energi bestemt til at forsyne alle med hvad de behøver for at leve lykkeligt på det materielle plan. I den henseende er vi overbeviste om, at mennesker ikke af skæbnen er bestemt til at være fattige og endnu mindre subsistensløse, men tværtimod at have alt der kan bidrage til menneskeligt velfærd, så vi kan løfte vore sjæle i fuldkommen ro mod højere bevidsthedsplaner. I det Absolutte ville samfundsøkonomien blive benyttet på en sådan måde, at der ikke længere ville være fattige mennesker, og at enhver ville have gode materielle forhold, for det er grundlaget for menneskelig værdighed. Fattigdom er ikke skæbnebestemt, den er heller ikke virkningen af et guddommeligt dekret. I det store og hele er den konsekvensen af menneskelig selvished. Derfor håber vi, at den dag vil komme, hvor det økonomiske system vil være baseret på at dele og tage hensyn til det fælles bedste. Jordens kilder er imidlertid ikke uudtømmelige og kan ikke deles i det uendelige, så det vil bestemt være nødvendigt at begrænse fødselstallet, især i overbefolkede lande.

Angående videnskaben, tror vi den har nået en særlig kritisk fase. Man kan bestemt ikke nægte, at videnskaben har gjort enorme fremskridt og sat menneskeheden i stand til at opnå betydelige fremskridt. Uden videnskaben ville vi stadig befinde os på stenalderstadiet. Men hvor den græske civilisation havde udarbejdet en kvalitativ forståelse af videnskabelig forskning, bragte det syttende århundrede et sandt jordskælv ved at fastslå det kvantitative begrebs overlegenhed, som er væsentligt forbundet med udviklingen af statsøkonomi. Mekanisme, rationalisme, positivisme, osv. har adskilt *bevidsthed* og *stof* i to meget forskellige verdener og reduceret alle fænomener til en målelig enhed blottet for subjektivitet. Metoden *hvordan* har elimineret spørgsmålet *hvorfor*. Mens det er sandt, at forskning foretaget i de sidste få årtier har ført til vigtige opdagelser, synes den finansielle interesse at være gået forud for alt andet, og vi har nu nået toppunktet af videnskabelig materialisme.

Vi har gjort os selv til slaver af videnskaben, mere end vi har underkastet den vor vilje. I dag er enkle teknologiske fejltagelser i stand til at sætte de mest fremskredne samfund i fare, hvilket beviser, at vi har skabt en ubalance, ikke alene mellem det kvalitative og kvantitative, men også mellem os selv, og det vi skaber. De materialistiske mål, som mennesker forfølger i dag gennem videnskabelige forsøg, har resulteret i, at mange er blev ledt på vildspor. Samtidig har disse materialistiske mål gjort os fremmede for vor sjæl, og fra det mest guddommelige i vort indre. Denne overdrevne rationalisering af videnskaben er en virkelig fare, som truer menneskeheden før eller senere. Faktisk fremmer ethvert samfund, hvor stof dominerer samvittigheden, det som er det mindst ædle i den menneskelige natur. Derfor dømmes et sådan samfund sig selv til at forsvinde for tidligt og oftest under tragiske omstændigheder.

I en vis udstrækning er videnskaben blevet en religion, men en materialistisk religion, hvilket er paradoksalt. Baseret på en mekanistisk tilnærmelse til universet, naturen og menneskeheden selv, har videnskaben sin egen tro: "*Stol kun på hvad du ser*", og sit eget dogme: "*Ingen sandhed uden for videnskaben*". Når det er sagt, lægger vi ikke desto mindre mærke til, at den forskning, videnskaben udfører med metoden *hvordan* leder til spørgsmålet *hvorfor*, så lidt efter lidt er videnskaben ved at blive klar over sine begrænsninger og er i den henseende ved at begynde at være enig med mysticismen. Nogle videnskabsmænd – sandt at sige endnu for få – har endda nået det punkt, hvor de indrømmer eksistensen af Gud. Det må bemærkes, at videnskaben og mysticismen i ældre tider var meget tæt forbundne og det i en sådan grad, at videnskabsmænd var mystikere og vice versa. Det er netop for genforeningen af disse to veje til kundskab, vi må arbejde i de kommende årtier.

Det er blevet nødvendigt påny at overveje spørgsmålet om viden. Hvad er for eksempel den sande betydning af gentagelsen af en erfaring? Er et udsagn der ikke kan verificeres, i alle tilfælde nødvendigvis falsk? Det synes bydende nødvendigt at gå ud over den rationelle dualisme, som opstod i det syttende århundrede, for det er i dette paradigmeskift, at sand kundskab ligger. Fordi man ikke kan bevise Guds eksistens, er det i denne forbindelse simpelthen ikke tilstrækkeligt at sige, at Gud ikke eksisterer. Sandheden kan have mange ansigter; kun at huske ét i rationalitetens navn er en forhånelse mod fornuften. Kan vi desuden virkelig tale om rationelt eller irrationelt? Er videnskaben selv rationel, når den tror på tilfældigheder? Det forekommer os faktisk meget mere irrationelt at tro på tilfældigheder fremfor ikke at tro på dem. Om dette emne må vi sige, at vort broderskab altid har været imod den almene uklare forestilling om tilfældighed, som den betragter som en let løsning og resignation overfor realitet. Vi er enige med Albert Einsteins bemærkning om tilfældigheder, da han beskrev dem som: "*Den Vej Gud tager, når Han ønsker at forblive anonym*".

Videnskabens evolution står også overfor nye problemer, både etiske og metafysiske. Mens det ikke kan benægtes, at genetisk forskning har gjort det muligt at opnå utrolige fremskridt i behandlingen af tidligere uhelbredelige sygdomme, har denne samme forskning åbnet vejen for en udvikling, der gør det muligt at skabe menneskelige væsener ved hjælp af kloning. Denne form for formering kan kun føre til en genetisk forarmelse af menneskeheden og til menneskeracens degeneration. Det indebærer yderligere kriterier for udvælgelse, som uundgåeligt er baseret på subjektivitet, og som følge deraf frembyder risiko, når det kommer til spørgsmålet om racehygiejne. Desuden tager reproduktion ved hjælp af kloning kun den fysiske og materielle del af mennesket i betragtning uden at vise sindet og sjælen særlig opmærksomhed. Det er derfor vi føler, at denne genetiske manipulation bringer skade ikke alene til menneskets værdighed, men også til menneskelige væseners mentale, psykiske og åndelige integritet. I den henseende er vi enige med følgende udtalelse: *"Videnskab uden samvittighed er sjælens undergang"*. Menneskers anvendelse af andre mennesker har kun efterladt sørgelige minder gennem hele historien. Derfor synes det farligt for os at give frie tøjler til eksperimenter vedrørende den reproduktive kloning af mennesker i særdeleshed og alle levende arter i almindelighed. Vi nærer den samme frygt omkring de manipulationer, som påvirker dyrs genetiske egenart såvel som planteriget.

I teknologiens verden lægger vi mærke til, at også den er ved at gennemgå en fuldstændig forandring. Fra første færd har mennesker altid forsøgt at fremstille redskaber og maskiner for at forbedre deres levestandard og gøre deres arbejde mere formålstjenligt. I dets mest positive aspekter havde dette ønske oprindeligt tre hovedformål: at gøre mennesker i stand til at skabe ting, som de ikke kunne fremstille med hænderne alene, at spare dem for besvær og udmattelse og at spare tid. Naturligvis blev teknologien i århundreder, hvis ikke i årtusinder, kun benyttet til at hjælpe mennesker med manuelt arbejde og fysiske aktiviteter, mens den i dag også hjælper os på det intellektuelle område. Desuden var teknologien i meget lang tid begrænset til mekaniske processer, som krævede direkte menneskelig indgriben og kun forårsagede lille eller ingen skade på omgivelserne.

I dag er teknologien allestedsnærværende og udgør kernen i nutidens samfund i en sådan grad, at den næsten er blevet uundværlig. Dens anvendelser er mange, og den kompletterer nu alle former for processer – mekaniske såvel som elektriske, elektroniske, osv. Uheldigvis er den mørke side af teknologien, at maskiner er blevet en fare for menneskene selv. Ideelt set var hensigten med maskiner at hjælpe mennesker og spare dem for besvær, men nu erstatter de mennesker. Vi kan desuden ikke benægte, at udviklingen af mekanisering gradvist har ført til en vis umenneskeliggørelse af samfundet i den forstand, at det i betydelig grad har indskrænket den menneskelige kontakt – med andre ord direkte fysisk kontakt. Hertil kommer alle former for forurening frembragt af industrialiseringen.

Det problem teknologien nu forårsager stammer fra den kendsgerning, at den har udviklet sig meget hurtigere end den menneskelige bevidsthed. Som følge heraf tror vi, at teknologien må rive sig løs fra den vægt, der i vore dage lægges på materialisme, og i stedet for handle på humanismens vegne. For at bevirke dette er det bydende nødvendigt, at mennesket igen placeres i centrum for vor sociale struktur. I overensstemmelse med hvad vi har sagt med hensyn til statsøkonomi indebærer dette, at maskiner igen kommer til at tjene mennesker. Det vil kræve en grundig undersøgelse af de materialistiske værdier, der danner grundlag for vore dages samfund. Det indebærer som følge deraf, at alle mennesker nyorienterer sig og kommer til at forstå, at vi må respektere livskvaliteten og standse dette afsindige kapløb med tiden. Det

er imidlertid kun muligt, hvis mennesker endnu en gang lærer at leve i harmoni, ikke alene med naturen men også med sig selv. Idealet for teknologien ville være at udvikle sig på en sådan måde, at den ville befri mennesker fra de vanskeligste opgaver, og samtidig gøre dem i stand til at udvikle sig harmonisk i kontakt med hinanden.

Angående de store religioner tror vi, at de nu giver udtryk for modsatte retninger – centripetal og centrifugal. Den første bevægelse – som er indadsøgende – består af fundamentalistiske grupper inden for kristendommen, judaismen, islam, hinduismen, såvel som andre religioner, der søger at vende tilbage til deres religiøse rødder. Den anden bevægelse – som er udadsøgende – har resulteret i en forsømmelse af religiøs overbevisning i almindelighed og religiøse dogmer i særdeleshed. Folk er ikke længere tilfredse med at forblive i periferien af et system af trossætninger, selv om en særlig religion siges at være *åbenbaret*. De ønsker nu at placere sig i centrum for en tankeretning baseret på deres egne erfaringer. I den henseende sker anerkendelsen af religiøse dogmer ikke længere automatisk. Troende har tilegnet sig en vis kritisk sans angående religiøse spørgsmål, og grundlaget for deres overbevisninger svarer mere og mere til en selv-stadfæstelse. Mens behovet for åndelighed i fortiden frembragte nogle få religioner, som havde en trælignende form – det vil sige af et træ godt rodfæstet i dets socio-kulturelle jord, til hvis berigelse de også har bidraget – tager det i dag form af sideskud og er sammensat af mange og forskellige små buske. Men blæser Ånden ikke, hvorhen den ønsker?

Hvad vi har i dag på randen af eller i stedet for de store religioner, er grupper af lige sind, religiøse fællesskaber, som deler lignende ideer eller tankeretninger, hvor doktriner, der mere er forslag end påbud, accepteres gennem frivilligt medlemskab. Uanset disse religiøse fællesskabers, grupperes, bevægelsers egentlige natur, angiver deres forøgelse en spredning af den åndelige søgen. Generelt sagt føler vi, at denne spredning er sket, fordi de store religioner, som vi respekterer som sådanne, ikke længere har monopol på tro. De tilkendegiver stigende vanskeligheder i besvarelsen af folks spørgsmål og kan ikke længere tilfredsstille dem indadtil. Yderligere kan mennesker blive fremmedgjorte, for religionerne har selv gjort sig fremmede for åndelighed. Men åndelighed, skønt i sit inderste væsen uforanderlig, søger konstant at udtrykke sig gennem kanaler, der mere og mere afpasser sig efter menneskehedens evolution.

De store religioners overlevelse afhænger mere end nogensinde af deres evne til at kassere den mest dogmatiske moral samt de doktrinære anskuelser og standpunkter, de har indført igennem århundreder. Hvis de store religioner ønsker fortsat at bestå, er det bydende nødvendigt, at de tilpasser sig samfundet. Hvis de ikke tager enten den menneskelige bevidstheds evolution eller videnskabelige fremskridt med i beregningen, dømmer de sig selv til en gradvis forsvinden, dog ikke uden at skabe etniske og samfundsreligiøse konflikter. Ikke desto mindre formoder vi, at deres forsvinden er uundgåelig, og at de under indflydelsen af den verdensomspændende bevidsthedsudvidelse vil bringe en universel religion til verden, som vil integrere det bedste, de større religioner har at tilbyde menneskeheden til dens fornyelse. Yderligere tror vi, at ønsket om at *kende* guddommelige love – det vil sige naturlige, universelle og åndelige love – efterhånden vil fortrænge behovet for bare at tro på Gud. Vi antager derfor, at troen en dag vil give plads for viden.

Angående moral – et begreb hvis betydning er ved at blive mere og mere tvetydig – bemærker vi, at den i stigende grad bliver ignoreret. Efter vor mening burde moral ikke vise blind eftergiveness med sociale, religiøse, politiske eller andre regler – for ikke at sige dogmer. Men det er sådan, mange af vore medborgere opfatter vore dages moral, og derfor forkaster de den. Vi føler, at moral i stedet for skulle vedrøre den respekt som ethvert individ burde have for sig selv, for andre, for sine omgivelser og miljø. Selvrespekt består i at leve i overensstemmelse med egne ideer, og ikke påtage sig en adfærd, som vi misbilliger hos andre. Respekt for andre består alene i ikke at gøre mod dem, hvad vi ikke ønsker de skal gøre mod os, som belært af alle fortidens vismænd. Lad os med respekt for omgivelserne være så dristige at sige, at respekt for naturen og bevarelsen af den for kommende generationer strømmer naturligt fra hjertet. Set fra dette standpunkt indebærer moral en balance mellem alles rettigheder og pligter, som giver det en humanistisk dimension, der slet ikke er moraliserende.

Moral, i den forstand vi lige har forklaret, bringer hele spørgsmålet om opdragelsen på bane, den synes nu at være i en tilstand af krise. De fleste forældre har givet op på dette område, eller har ikke længere kvalifikationer til at opdrage deres børn rigtigt. Mange forældre lægger deres ansvar over på lærerne for at opveje denne utilstrækkelighed. Men er det en lærers rolle først og fremmest at undervise – det vil sige at videregive viden? Opdragelse skulle snarere bestå i indpodningen af medmenneskelige og etiske værdier. Deri samstemmer vi os med Sokrates, som mente det måtte være: *"kunsten at vække sjælens dyder"*, såsom ydmyghed, generøsitet, ærlighed, tolerance, venlighed og så videre. Bortset fra enhver åndelig betragtning tror vi, at det er de dyder, som forældre og voksne i almindelighed burde indskærpe børn. Det indebærer naturligvis, at de, skønt de ikke selv har tilegnet sig disse dyder, i det mindste er bevidste om behovet for at tilegne sig dem.

Som du sikkert ved, praktiserede Rosenkors-filosofferne i fortiden materiel alkymi, som bestod i at forvandle rå metaller – som for eksempel tin og bly – til guld. Hvad vi ofte overser er, at de også helligede sig åndelig alkymi. Nulevende Rosenkors-medlemmer prioriterer denne form for alkymi højt, for verden har behov for det mere end nogensinde. Den åndelige alkymi består i at forvandle enhver menneskelig fejl til dens modsatte egenskab for netop at tilegne sig de dyder vi lige har omtalt. Faktisk tror vi, at den slags dyder udgør menneskelig værdighed, for mennesket er kun sin stilling værdig, når det udtrykker dem i sine tanker, ord og handlinger. Hvis alle individer – hvad deres religiøse overbevisninger, politiske ideer eller andre tanker så end måtte være – gjorde sig anstrengelse for at tilegne sig disse dyder, ville verden utvivlsomt blive bedre. Altså kan og må menneskeheden forny sig selv, men for at det kan ske, må hvert enkelt menneske forny sig selv, moral indbefattet.

Vedrørende kunst føler vi, at den i løbet af de sidste århundreder og i særdeleshed i løbet af de sidste årtier, har fulgt en tendens til intellektualisering, som har ført den mod en stigende grad af abstraktioner. Denne proces har delt kunsten i to modsatte retninger: elite kunst og populær kunst. Elite kunst, som udtrykkes gennem det abstrakte, forstås oftest kun af dem, som hævder eller siges at være dens indviede. Gennem en naturlig reaktion modsætter populær kunst sig denne tendens ved at styrke den måde den skildrer det konkrete på, somme tider på en overdreven symbolsk måde. Men så paradoksalt som det kan synes, dvæler begge dybere og dybere i stof, eftersom det er så sandt, at modsætninger tiltrækkes. Kunst er således strukturelt og ideologisk blevet materialistisk i det udtrykte billede af de fleste områder af

menneskelige bestræbelser. I dag fortolker den egoets impulser mere end sjælens higen, hvilket vi beklager.

Vi tror at sand inspireret kunst består i på det menneskelige plan at fortolke det Guddommelige Plans skønhed og renhed. Efter dette synspunkt er støj ikke musik; et klatmaleri ikke malerkunst,ammerslag ikke billedhuggerkunst, en vilkårlig bevægelse ikke dans. Når disse kunstformer ikke er begrænset til at udtrykke en eller anden forbigående mode, bliver de alvorlige udtryksmidler, som overbringer et sociologisk budskab, der ikke kan ignoreres. Vi kan selvfølgelig værdsætte den slags udtryksmidler, men det forekommer os malplaceret at kalde dem "*kunstneriske*". For at kunstnerne kan deltage i menneskehedens fornyelse, tror vi de må hente deres inspirationer fra naturlige, universelle og åndelige arketyper. Det indebærer, at kunstnere "hæver sig" mod disse arketyper, snarere end "daler" mod de mest almindelige stereotyper. Samtidig er det absolut nødvendigt at kunsten giver sig selv et æstetisk formål. Efter vort synspunkt må disse to vigtigste betingelser opfyldes, så kunstnerne virkelig kan bidrage til at hæve bevidstheden og blive det menneskelige udtryk for Kosmisk Harmoni.

Angående menneskets forhold til sit medmenneske mener vi, at folk er blevet mere og mere egoistiske og levner mindre og mindre plads til altruisme. Naturligvis forekommer der impulser af solidaritet, men det sker kun lejlighedsvis under katastrofer som oversvømmelse, storme, jordskælv, osv. I almindelige tider dominerer taktikken "*ethvert menneske for sig selv*" i adfærdsmønstre. Efter vor mening er denne forøgelse af individualismen igen en konsekvens af den overdrevne materialisme, som er ved at få overhånd i vore dages samfund. Ikke desto mindre må den deraf følgende isolation fremkalde ønsket og behovet for at forny kontakten med andre. Desuden må vi håbe, at denne isolation vil føre alle til i stigende grad at søge det indre og efterhånden blive bevidst om åndelighed.

Den almindelig udbredelse af vold forekommer os også meget foruroligende. Den har naturligvis altid eksisteret, men den udtrykker sig nu mere og mere i individuel adfærd. Endnu alvorligere er, at den manifesterer sig i en tidligere alder. I begyndelsen af dette 21. århundrede dræber et barn et andet – tilsyneladende uden samvittighedsnag. Denne vold i det virkelige liv forstærkes i den opdagede vold, som er fremherskende på film- og tv-skærme. Den første form for vold inspirerer til den anden, og den anden nærer den første og skaber en ond cirkel, som det er nødvendigt at bryde. Det kan ikke nægtes, at vold har flere årsager, som for eksempel social fattigdom, familiens splittelse, ønske om hævn, behovet for at dominere, følelser af uretfærdighed. Men den største motivation er ingen andre end selve volden. Det er klart, at dyrkningen af denne vold er højst skadelig og ikke kan være konstruktiv, især eftersom menneskehedens første gang i historien har midler til at ødelægge sig selv, efter en planetarisk målestok.

Som et af nutidens paradokser lægger vi desuden mærke til, at mennesker i denne kommunikationsæra ikke længere kommunikerer med hinanden. Medlemmer af den samme familie underholder sig ikke med hinanden eller taler sammen, de har så travlt med at lytte til radioen, se tv eller surfe på internettet. En anden fastslået kendsgerning har mere generelt krævet opmærksomhed: telekommunikation har fortrængt normal kommunikation. Derved sætter det mennesket i isolation og forøger den tidligere omtalte individualisme. Tag venligst ikke fejl af vor mening: individualisme, som en naturlig ret til at leve uafhængigt og ansvarligt, kan ikke fordømmes i vore øjne – tværtimod. Men når det kommer til en livsform

baseret på fornægtelse af andre, forekommer det især forstyrrende derved, at den har bidraget til splittelse i familiekredse og samfundets struktur.

Så modsigende det kan synes, føler vi, at vore dages mangel på kommunikation blandt vore medmennesker til dels er resultatet af en overflod af information. Naturligvis er det ikke vor mening at stille spørgsmål ved rettigheden til at oplyse og til at blive oplyst, for begge er ethvert sandt demokratis støtter. Ikke desto mindre forekommer det os, at information er blevet både overdreven og påtrængende til et punkt, hvor den har frembragt modsætningen: forvrænget oplysning. Vi beklager også, at den primært er fokuseret på det prekære i den menneskelige tilstand, og overbetoner menneskelig adfærds negative aspekter. I bedste tilfælde nærer den pessimisme, bedrøvelse og fortvivlelse; i værste fald mistro, splittelse og bitterhed. Selvom der er et lovligt behov for at vise disse ting, som bidrager til verdens hæslihed, er det i alles bedste interesse at fremhæve de ting, som bidrager til dens skønhed. Mere end nogensinde har verden behov for optimisme, håb og harmoni.

Menneskets forståelse af mennesket ville være et stor skridt fremad, endnu mere radikalt end det videnskabelige og teknologiske fremskridt oplevet i det tyvende århundrede. Det er derfor, ethvert samfund ikke alene bør opmuntre dets medlemmer til at mødes ansigt til ansigt, men også selv gøre verden tilgængelig. Derved forsvarer vi et menneskeligt broderskab, der ønsker at gøre alle mennesker til verdensborgere, hvilket indebærer at gøre en ende på alle former for racemæssig, etnisk, social, religiøs eller politisk diskrimination eller udelukkelse. En sådan åbenhed opmuntrer til en kommende Kultur for Fred, grundlagt på sammensmeltning og på et samarbejde, hvortil Rosenkors-medlemmer altid har helliget sig. Da menneskeheden i sit inderste væsen er én, er dens lykke kun mulig ved at fremme alle menneskers velfærd uden undtagelse.

Angående menneskehedens forbindelse med naturen tror vi, at den som helhed aldrig har været så ødelæggende. Det er vel indlysende for enhver, at menneskets aktiviteter i stigende grad påfører miljøet forringelse. Det er dog også indlysende, at menneskehedens overlevelse afhænger af dens evne til at respektere naturens balance. Civilisationens udvikling har frembragt mange farer på grund af biologiske manipulationer der har påvirket føden; den omfattende anvendelse af forurenende kemikalier, den dårligt kontrollerede ophobning af atomaffald – blot for at nævne nogle få af de større farer. Beskyttelsen af naturen, og derfor menneskehedens sikring, er blevet alles ansvar, mens det tidligere kun vedrørte specialister. Desuden er det nu blevet et verdensomspændende anliggende. Dette er så meget desto mere vigtigt, eftersom vor opfattelse af naturen har forandret sig, og vi er blevet klar over hvor meget vi er en del af naturen. Vi kan i dag ikke længere tale om "*Naturen i sig selv*", for naturen vil blive, hvad menneskeheden ønsker, den skal være.

En af vor nuværende æras ejendommeligheder er vort store forbrug af energi. Dette fænomen ville ikke være bekymrende i sig selv hvis det blev forvaltet intelligent. Men vi lægger mærke til, at der bliver drevet rovdrift på så naturlige kilder som kul, gas og olie, der gradvist er ved at blive udtømt. Desuden frembyder visse energikilder som kernekraft alvorlige farer, der er meget vanskelige at overvinde. Til trods for nylige forsøg på en dialog, bemærker vi også, at visse farer, som bl.a. drivhuseffekten, udbredelse af ørkener, skovrydning og forurening af havene, ikke er genstand for tilstrækkelig beskyttende forholdsregler på grund af mangel på vilje. Bortset fra den kendsgerning, at denne vold mod miljøet er årsag til, at menneskeheden står overfor meget alvorlige farer, viser det en mangel på modenhed, både individuelt og kollektivt. Til trods for hvad nogle eksperter hævder, føler vi at nuværende klimatiske

forstyrrelser – som de voldsomme storme og oversvømmelser – er resultatet af den skade, mennesker har påført vor planet alt for længe.

Et andet helt indlysende større problem – nemlig mangel på rent vand – vil sikkert i fremtiden konfrontere os med voksende styrke. Vand er et uundværligt element til livets opretholdelse og udvikling. I én eller anden form har alle levende væsener behov for det. Mennesker er ingen undtagelse fra denne naturlov, om ikke for andet så fordi vand udgør 70% af vore legemer. Men i dag er adgang til ferskvand begrænset for omtrent én ud af seks af Jordens befolkning, et forhold, som måske bliver til én ud af fire på mindre end 50 år på grund af den globale befolkningsforøgelse og forureningen af floder og vandløb. I dag er de fleste førende specialister enige om, at det ”hvide guld”, mere end det ”sorte guld” vil blive dette århundredes store ressourceproblem med al den potentielle konflikter, det medfører. En viden om dette problem på et verdensomspændende plan er bydende nødvendigt.

Luftforurening medfører tillige alvorlige farer i al almindelighed og for mennesket i særdeleshed. Industri, opvarmning og transport bidrager til forringelsen af luftens kvalitet og forringer atmosfæren, hvilket giver anledning til en mulig fare for sundheden. Bymæssige områder er de mest påvirkede af dette fænomen, der truer med gradvist at øges i takt med den udbredte urbanisering. I forbindelse med dette udgør den massive vækst af byer en fare, som kunne true et samfunds stabilitet. Hvad angår byers vækst slutter vi os til det råd, Platon gav for århundreder siden: *”Til det punkt, hvor den udbygget bevarer sin harmoni, kan byen udvide sig, men ikke ud over det”*. Kæmpevækst kan ikke begunstige humanismen i den forstand, vi har defineret den. Det frembringer uundgåeligt uoverensstemmelser inden for store byer og giver anledning til ulykker og usikkerhed.

Menneskers adfærd mod dyr er en del af vort slægtskab med naturen. Det er vor pligt at elske og respektere dem. Alle er en del af den livskæde, der manifesterer sig på Jorden, og alle er mellemlidende til evolutionen. På deres egen måde er dyr også udtryksmidler for den Guddommelige Sjæl og deltager i den Guddommelige Plan. Vi kan oven i købet gå så vidt at betragte de mest udviklede blandt dem som mennesker i deres vorden, der gennemgår den evolutionære proces. Derfor finder vi de forhold, hvorunder mange dyr opdrættes og slægtes, rystende. Hvad angår vivisektion anser vi det for en handling af grusomhed. Generelt sagt tror vi, at et broderskab må omfatte alle væsener, som livet har bragt til verden. Som følge heraf er vi enige i følgende ord tilskrevet Pythagoras: *”Så længe mennesker fortsætter med ubarmhjertigt at dræbe levende væsener fra de lavere riger, vil de hverken kende til sundhed eller fred. Så længe de slagter dyr, vil de dræbe hinanden. I realiteten kan de, der forårsager mord og lidelser, ikke høste glæde og kærlighed”*.

Om menneskehedens forhold til universet tror vi, at det er baseret på gensidig samhørighed. Da mennesket er et barn af Jorden og Jorden et barn af universet, er mennesket derfor et barn af universet. De atomer, der sammensætter det menneskelige legeme, stammer fra naturen og bliver inden for de områder, der grænser til kosmos, hvilket får astrofysikere til at kommentere, at *”Mennesket er et barn af stjernerne”*. Selv om mennesket står i gæld til universet må det fremhæves, at universet også skylder mennesket meget – naturligvis ikke dets eksistens, men årsagen til dets væren. Hvad ville i sandhed universet være, hvis menneskets øjne ikke kunne kontemplere det? Hvis dets bevidsthed ikke kunne omfatte det? Hvis dets sjæl ikke kunne blive reflekteret i det? Universet og mennesket har behov for hinanden for at kende og tilmed anerkende hinanden, hvilket minder os om de berømte ord: *”Kend dig selv, og du skal kende Universet og Guderne”*.

Ikke desto mindre bør vi ikke deraf udlede, at vor opfattelse af skabelsen er antropocentrisk. Vi gør bestemt ikke mennesket til midtpunkt for den Guddommelige Plan. Lad os snarere sige, at vi gør menneskeheden til midtpunkt for vore anliggender. Efter vor mening er menneskeheden tilstedeværelse på Jorden ikke resultatet af en ren tilfældighed; den er snarere følgen af en hensigt, der har sin oprindelse i en Universel Intelligens, sædvanligvis kaldet *Gud*. Skønt Gud er ubegribelig og uforståelig på grund af sin transcendens, gælder det ikke de love, som Gud manifesterer inden for skabelsen. Som tidligere nævnt har mennesket evnen til – hvis ikke ansvaret for – at studere disse love og anvende dem til sin materielle og åndelige velfærd. Vi tror også, at ikke alene årsagen til dets væren, men også til dets lykke, ligger i studiet og anvendelsen heraf.

Menneskeheden forhold til universet bringer spørgsmålet frem, om der eksisterer liv andre steder udenfor Jorden. Vi er overbeviste om, at det er tilfældet. Eftersom universet omfatter omtrent et hundrede milliarder galakser, og hver galakse har omkring et hundrede milliarder stjerner, eksisterer der sandsynligvis millioner af solsystemer, der kan sammenlignes med vort. Derfor at tro, at kun vor planet er beboet, forekommer os i virkeligheden at være en indskrænket form for tænkning, som udgør en form for egoisme. Blandt de livsformer, der befolker andre verdener, er nogle sandsynligvis mere udviklede end dem, der eksisterer på Jorden, andre er mindre udviklede. Men de er alle en del af den samme Guddommelige Plan og deltager i den Kosmiske Evolution. Med hensyn til at vide, om uden for Jorden boende er i stand til at skabe kontakt med menneskeheden, føler vi, at dette vil ske, men vi bruger ikke en masse tid på at vente på det. Vi har andre prioriteter. Ikke desto mindre vil den dag komme, da denne kontakt vil ske, og det vil blive en enestående begivenhed. Menneskeheden vil da forene sig med det universelle livs...

EPILOG

Kære Læser,

Det er, hvad vi ønskede at fortælle dig ved hjælp af dette manifest. Det har måske forekommet dig ulykkesprofetisk, men lad os på grund af selve vor filosofi forsikre dig om, at vi både er idealistiske og optimistiske, for vi har tillid til mennesket og til dets skæbne. Når vi betragter de mest nyttige og smukke værker, mennesket har skabt inden for områder som videnskab, teknologi, arkitektur, kunst, litteratur og andet – og når vi tænker på de mest ædle følelser, som det er i stand til at fornemme og udtrykke, som blandt andet undren, barmhjertighed og kærlighed – er vi ikke i tvivl om, at det guddommelige i mennesket er medfødt og gør det i stand til at overskride sig selv til størst mulig gavn. I den henseende tror vi, med risiko for endnu en gang at virke utopiske, at mennesket har evnen til at gøre Jorden til et sted for fred, harmoni og broderskab. Det afhænger simpelthen af os alle.

Situationen i vor tids verden er ikke håbløs, men den er foruroligende. Hvad der bekymrer os mest er ikke så meget menneskeheden, men vor planets tilstand. Vi tror faktisk, at tiden er uden betydning, hvad angår menneskeheden's åndelige udvikling, eftersom menneskeheden har hele evigheden til at gennemføre denne evolution, i betragtning af at dens sjæl er udødelig. På den anden side er Jorden virkelig truet, i det mindste som et levende miljø for menneskeheden. Tiden er ved at løbe ud, og vi tror, at beskyttelsen af den er en livsvigtig nødvendighed i det 21. århundrede. Det er til dette formål, at politik, økonomi, videnskab, teknologi og alle andre områder for menneskelig virksomhed må gøre sig store anstrengelser. Er det virkelig så vanskeligt at forstå, at menneskeheden kun kan finde lykke ved at leve i harmoni med naturlovene og i en bredere forstand med de guddommelige love? Er det yderligere så urimeligt at indrømme, at menneskeheden har de nødvendige midler til at forædle dens egne interesser? Hvis menneskeheden ikke desto mindre fortsætter med at stræbe efter materialisme, vil de mørkeste profetier blive opfyldt, og ingen vil blive skånet.

Det spiller ikke nogen rolle, hvilke politiske ideer, religiøs tro og filosofiske overbevisninger folk har. Tiden er løbet fra splittelsen i alle dens former; tiden er nu moden til enhed – enhed i forskelligheder i tjenesten for det fælles gode. I dette tæller vort Broderskab blandt sine medlemmer kristne, jøder, muslimer, buddhister, hinduer, åndedyrkere, ja selv agnostikere. Det omfatter også folk som tilhører alle samfundsklasser og repræsenterer politiske bevægelser. Mænd og kvinder nyder fuld ligeberettigelse, og hvert medlem nyder de samme rettigheder. Denne enhed i forskelligartethed har givet kraft til vore idealer og til vor égrégore, en refleksion af den kendsgerning, at den dyd, vi værdsætter mest, er *tolerance* – med andre ord retten til at være forskellige. Det gør os ikke til vismænd, for visdom omfatter mange andre dyder. Vi betragter snarere os selv som filosoffer – bogstaveligt som "*visdomselskere*".

Før vi forsegler dette *Positio*, og dermed giver det vort Broderskabs stempel, ønsker vi at slutte med en invokation, som udtrykker, hvad vi kan kalde "*Rosenkors Utopia*" i den platoniske forstand af ordet. Vi appellerer til alles gode vilje, så dette Utopia en dag må blive en realitet til største gavn for menneskeheden. Måske den dag aldrig vil komme, men hvis alle mennesker bestræber sig på at tro på det og handle i overensstemmelse med det, kan verden da kun blive bedre på grund af det...

ROSENKORS UTOPIA

Gud over alle mennesker, Gud over alt liv,

i menneskeheden drømmer vi om:

Politikere som er dybt humanistiske og stræber efter at tjene det fælles gode.

Økonomer som bestyrer statens finanser med skarpsindighed og i alles interesse.

Videnskabsmænd som er åndelige og søger deres inspiration i Naturens Bog.

Kunstnere som er inspirerede og i deres arbejde udtrykker skønheden og renheden i den Guddommelige Plan.

Læger som er motiveret af kærlighed til deres medmennesker og både behandler sjælen og legemet.

At ulykke og fattigdom er forsvundet, og alle har, hvad de behøver for at leve lykkeligt.

At arbejde ikke betragtes som en kedelig pligt, men som en kilde til vækst og velvære.

At naturen betragtes som det skønneste af alle templer, og dyr betragtes som vore brødre på evolutionens sti.

At en verdensregering sammensat af ledere fra alle nationer, der arbejder i hele menneskehedens interesse, er blevet til.

At åndelighed er et ideal og en livsform som spirer frem af en universel religion, grundlagt mere på kendskabet til guddommelige love end på troen på Gud.

At menneskelige relationer er grundlagt på kærlighed, venskab og broderskab, så hele verden lever i fred og harmoni.

Således er det!

Forseglet den 20. Marts, 2001

Rosenkors året 3354